

KIS NAP

ÜDÜLÉS. (lásd 364. l.)

HOPÁGO LÁBA.

— Mese. —
(Folytatás.)

II.

DUGOMASSZONY, van-e valami jó vacsora?“ kiáltott Hopágo, mikor Figli boszorkány kisasszonyhoz belépett s ezele egy csomó halat fölkapott és nem is kérdezve, szabad-e? bekapta és megette.

„Ejnye, ez neveletlenség, kedves bátyám.“

„Ah! Olyan dühös vagyok! — Képzeld, elszalasztottam egy egész csapat tengerész fiut! Milyen pompás vacsora lett volna!“

„Ez bizony boszantó. És hogy történt?“

Hopágo elmondta, a mit tudott, s Figli vigasztalásul azt ígérte neki, hogy majd kiküldi szolgálóit a tengerbe s ezek összekeresik a fiukat.

„Ez nagyon jó lesz,“ szolt Hopágo s aztán megnyugodva és jó kedvvel tért vissza barlangjába, nem is gyánitva, hogy a fiuk épen ott rejtőznek és rettegve állanak egy sarokban. Mikor a fiuk bizonyosak voltak a felől, hogy a szörnyeteg csakugyan alszik, Ferkó halkan szolt:

„No fiuk, most igyekezzünk valamiképp kijutni innen.“

„De csizmáirkat huzzuk le, hogy csendesebben kionsjunk. Csak menjetek szaporán, én a csizmákat majd utánatok viszem“, szolt Vili pajtás.

Megtették s Vili maradt utolsó-nak, összeszedte pajtásai csizmáit s indult csendesen kifelé. Egyszerre megbotlott valamibe. Hopágo lába volt, melyet az lefekvés előtt ledobott magáról.

„Ez egy darab hus,“ gondolá Vili, „jó lesz nekünk, ugys éhesek vagyunk“ s ezzel fölkapta; de nehéz volt s nem bírta ezt is és a csizmákat vinni. Pajkos kedvében tehát hamar két kézre kapta a csizmákat és odavágta Hopágo fejéhez, aztán gyorsan kiszaladt e szavakkal: „Szer-vusz, Hopi pajtás! Jó éjszakát.“

Hopágo irtóztató dühre ébredt e váratlan megtámadtatás folytán és toporzékolva kereste a lábát, hogy üldözőbe vegye a fiukat, kik viszont ugyancsak siettek elmenekülni az ismeretlen szörnyeteg közeléből. — Mikor már egy mértföldnyire szaladtak, a vihar lecsillapult, a hold fényesen világított s a fiuk végre megálltak.

„No, itt már talán nem akadunk egy újabb szörnyetegre; pihenjünk kissé,“ szolt Ferkó. „Hanem mégis szeretném tudni, mi volt az?“

„Valami tengeri borju,“ szolt egyik.

„Vagy tengeri oroszlán,“ szolt a másik.

„Nem a!“ szolt egy harmadik; „én hallottam, hogy ezen a tájon

egy szö-
bizonyosa

Ekkor
nagy láb
mondta,
és igyeke-
de semm
sodni.

„Min
csak hogy
sütjük re-

„Az
tüzünk,“

„Nála
tapló, sz
galyakat,

Nagy
tüzet gy
száraz fát
a láng f
lábát.

„Hane
bátorságba
gyunk a
szolt Ferk
getre, ott
találunk.

kissé körül

„Jó le
Ferkó után
ráltak és á
Ennek mag

ugy hogy
kapaszkodni
szép volt,

mölesfákkal
nagyobb ör
oldalában m
melyben min

egy szörnyeteg tanyáz, Hopágo; bizonyosan az volt.“

Ekkor odaért Vili is, kezeiben a nagy lábbal. Körülfogták s Vili elmondta, hogyan akadt rá; bámulták és igyekeztek kitalálni, hogy micsoda; de semmikép sem tudtak kiokosodni.

„Mindegy, akármiféle állat husa, csak hogy hus. Éhesek vagyunk, megsütjük reggelire,“ szolt Ferkó.

„Az bizony jó volna; de nincs tüzünk,“ jegyzé meg Vili.

„Nálam mindig van kova és tapló, szedjetez száraz füveket és galyakat, majd csinálunk tüzet.“

Nagy bajjal csakugyan sikerült tüzet gyujtaniok, összehordtak sok száraz fát s aztán egy karóra tüzve a láng fölé tették sülni Hopágo lábát.

„Hanem, fiuk, itt nem nagy bátorságban leszünk ám, közel vagyunk a szörnyeteg barlangjához,“ szolt Ferkó. „Usszunk át ama szigetre, ott talán biztosabb helyet találunk. Mig a reggelink megsül, kissé körülnézünk.“

„Jó lesz,“ szoltak a többiek s Ferkó után mindnyájan a vízbe ugáltak és átusztak a másik szigetre. Ennek magas, sziklás partjai voltak, úgy hogy csak nehezen birtak fölkapaszkodni; de maga a sziget elég szép volt, zöld mezőkkel, vad gyümölcsfákkal és a mi a fiuknak legnagyobb örömet szerzett, egy szikla oldalában nagy barlangot találtak, melyben mindnyájan kényelmesen el-

fértek. El is határozták, hogy itt fognak megtelepedni, mig hajó jó közel s haza viszi őket.

„De most már meg lesz sülvé a hus,“ szolt Ferkó, miután egy-két óráig ott járkáltak. „Menjünk vissza.“

Visszausztak tehát s miután mindnyájan éhen valának, előre örültek a jó sültnek.

(Folytatása következik.)

A HÓ-BABA.

UJÉV napján volt. Magas hó fedte a mezőket s egy csinos falusi kastély udvarán négy gyermek kemény munkában fáradozt. Arthurt és Gyulát, több napi szünidő levén az iskolában, haza vitte atyjuk az ünepre s a fiuk látván a ragyogó fehér havat, elhatározták, hogy egy nagyszerű hőembert készítenek. Volt két kisebb nővérük is; Flóra, nyolcz éves, és Katinka, hat éves, és nagy kérés után mamájok megengedte, hogy a két leányka, jól felöltözve, szintén segítsen a hőember készítésében. De meghagyta a fiuknak, hogy jól viseljék magukat és valamikép baja ne essék a két leánykának.

Gyula tizenkét, Arthur tizenegy éves volt; mindketten igazán szerették nővéreiket, de azért, — mint már a fiuk rendesen, — sokszor boszantgatták kis hugaikat. Flóra, ki már nyolcz éves volt, nem igen

hagyta ugyan magát, hanem a hat éves kis Katiczát gyakran nagyon kinozták és ijesztgették.

Azonban ma minden rendben látszott menni; a hóember gyorsan készült; Gyula és Arthur csinálták, a két leány pedig szorgalmasan

hordozta össze a havat. Katicza roppant mulatságot talált a játékban; egy kis kosara és lapátja volt, ezzel hordta a havat oly szaporán, hogy nem is ért rá megnézni, miként csinálják a fiúk a nagy hóbabát. Csak mikor már elfáradt,

TATÁR GYERMEKEK. (lásd 362. l.)

állt meg végre és meglepetve bámulta az óriási alakot.

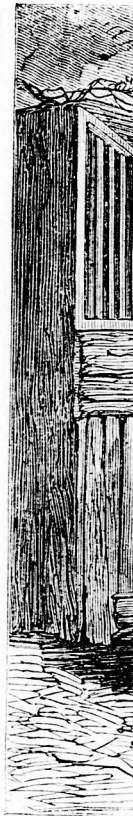
„Juj! Milyen nagy!“ kiáltott, összecsapva kezeit, „De hát feje nem lesz?“

„Az is lesz“ szólt Gyula. „Csak hozzatok havat, még sok kell!“

Katicza már igazán fáradt volt

s nem igen tetszett neki többé a hókaparás. Flóra tehát magára vállalta a hógyűjtést. Katicza pedig ott állott és nézte a fiúk munkáját. Most már a fejét csinálták s Katiczát nagyon mulatatta, mikor látta, hogy lassanként orra, füle is támád a hóembernek.

„M
nálunk
„De m
„K
munk
szemei
a szájá

szólt a
azt mon
bántsd,
ám, min
bántod,
megver.“
„Ne
sugá Fló

„Most még szemeket kell csinálnunk a fejébe,” szolt Arthur.
„De miből?”

„Két nagy darab szenet nyomunk oda, így legalább szép fekete szemei lesznek. Aztán pipát is adunk a szájába... így ni! Éljen!”

„Milyen nagy, milyen furcsa!” kiáltott Katicza s mikor a hóember a nagy fekete szén-szemekkel készen állott, a kis leány majdnem félve nézett föl reá

„Készen van!” szolt Gyula s aztán Arthur felé pislantva, így

JULISKA ÉS A NYULACSKA. (lásd 362. 1)

szolt a kis Katiczához: „Hanem azt mondom, ne nyulj hozzá, ne bántsd, mert ez hatalmas hóember ám, mindent tud csinálni s ha megbántod, éjjel majd betör hozzád és megver.”

„Ne hidd, Katicza, nem igaz,” sugá Flóra, midőn látta, hogy a

kis leány ijedten bámul maga elé. „Ne hidd, a fiúk csak tréfálnak, hiszen most csinálták hóból, a szemei pedig szénből vannak. Hogy mozdulhatna?”

„Már én csak azt mondom, hogy vigyázzatok,” mondá Arthur. „Ha sokat bántjátok, majd találkoztok

vele úgy, hogy nem igen lesz kedvetekre.“

„Ugyan, ne ijesztgesd, Arthur,“ szolt Flóra szemrehányólag. „Tudod hogy a papa haragszik, ha Katiczát haszontalanul rémitgetitek.“

Szerencsére e perczen ozsonnára hívták a gyerekeket s így az ijesztgetés abban maradt. Hanem Katicza arczán meglátszott, hogy valami bántja, valami titkos félelem él benne. Szótlanul, roskedvűen ült az asztalnál; a többiek nem ügyeltek rá s ő szégyelte bevallani rettegését.

Ti, kis olvasóim, bizonynyal azt fogjátok mondani, hogy nagyon bolondos kis leány volt az a Katicza, ha még ilyen tréfától is meg tudott ijedni. Csakhogy nem szabad feledni, hogy Katicza nem volt idősebb öt évesnél s ily korban még nem nagy bölcsesség él a kis gyermekekben és azért az idősebbeknek nem volna szabad azokat rémitgetni.

Ozsonna után a szobában játszottak a gyermekek s a vig játék közt Katicza úgy elfelejtette a hóbabával történt ijesztgetést, hogy bizonyosan örökre elfelejtette volna, ha közbe nem jó valami. De közbejött valami, — s ezt majd a jövő alkalommal mondom el.

(Folytatjuk.)

TALÁLOS MESE.

Miben van a medve, ha kicsiny?

B o c s k o r b a n .

A BÖGÖLY.

— Elbeszéli a tarka Riska tehén. —

Mű—ű—ű! Jertek be, kis fiúk és leányok, jertek be bátran az istállóba, nem bánthatok én titeket; miért is bántanálak? Hiszen én füvet, szénát és szalmát eszem, ti pedig nem vagytok sem fű, sem széna, — hát mit csinálnék veletek? A kötényetek, szoknyátok sem kell nekem, mert soha sem evett még tehén vásznat vagy posztót.

Jertek csak, majd mondom nektek egy kis históriát magamról, meg egy ellenségemről a bögölyről. Én magamról bátran mondhatom, hogy engem mindenki szeret, mert én megteszem kötelességemet, a mi, az igaz, nem nehéz; csak eszem jó füvecskét, iszom és alszom, aztán adok jó tejeckét, ha a tehenész megfej. Nem bántok senkit, mégis van egy konok ellenségem, a bögöly, vagy ökörlégy. Látjátok a hátamon a sok sebet? Az mind ettől az álnok légytől származik.

Az ökörlégy, latinul „oestrus bovis“ régóta ellensége már a mi fajunknak. Egyszer a plébános ur ide jött az istállóba, épen midőn a tehenész engemet fejt. A plébános ur elmondta, hogy már sok száz, sőt ezer esztendővel ezelőtt is, kinn voltak a bögölyök a teheneket és volt egy költő, Virgilius, a ki erről verset is irt. A tehenész nem so-

kat adott az egész beszédre, hanem én nagyon büszke lettem arra, hogy az én őseimre egy olyan híres költő verset is csinált.

De hogy ti is tudjátok, micsoda az a bögöly, elmondom. Ez egy nagy légy, oly forma, mint a méh, és sárga is, mert egész teste sárga szőröcskéekkel van fedve. Mikor röp-ködnek, erősen zummognak s ez ránk, tehenekre nézve szerencse, mert már messziről halljuk és szaladunk. Ha mégis utólér egy ily bögöly, tojásait bőrünkre a szőrre ragasztja s aztán odább száll. Így történt persze velem is. Eleinte nem igen bántam, mert hiszen a tojások nem bántottak. Hanem rövid idő múlva a tojások szétpattantak s kis kukaczkok bujtak elő; ezek aztán rettentően kinoztak. Minden kukacz egy kis fészket furt magának a bőrömben s így mindenfelé sebek támadtak rajtam; a seb kívül megszáradt, belől pedig alatta rejtőzött a kukacz és testemből élőködött, ami, képzelhetitek, reám nézve nem nagyon mulatságos volt.

Egy kis ablakféle lyukacs-kát hagyott magának minden kukacz, hogy levegőt kapjon s így aztán kényelmesen éldegélt rajtam; egy idő múlva azonban a kukacz átváltozott légygyé és ekkor kirepült — ki, a zöld mezőkre, hol aztán mint fiatal „oestris bovis“ üldöz megint bennünket, néhány nap múlva már lerakván tojásait.

Igyekezünk lehetőleg elkergetni

magunktól, de ritkán sikerült s ezért láttok oly gyakran sebekkel megrakva bennünket. De mi azért mégis türelmesek vagyunk s csak néha, ha nagyon csipnek a gonosz legyek, rugdalózunk kissé s ilyenkor megesisik, hogy ha épen fejnek, a kifejt tejecskét kidöntjük. No de másnap megint hozunk nektek tejecskét.

Most már elmondtam, a mit elmondani akartam; késő van, ideje aludni; menjetek ti is aludni. Mú — ú — ú!“

AZ ELSŐ BÁNAT.

(Képpel a 360. l.)

Ah, öcsémet hívják vissza,
Mert magam nem játszhatom!
Közeledik már a tavasz —
S kis öcsém nem láthatom!

A pillangó repked, szállong
A nap arany fényiben;
Ah, de engemet nem csábit —
Kis öcsém nincsen velem!

A virágok, miket együtt
Kertecskénkben ülteténk:
Kihajtottak — ah, de mit ér
Ha ő nem jöhet közénk.

Ah, nem hallod szavamat te,
Hiába búm, panaszzom!
Mosolygó kis piros arczod
Halvány — s föld alatt vagyón.

Rövid, boldog volt élete
S most sirján fű zöldje ül;
Mehalt, meghalt mindörökre,
Megyek s játszom — egyedül!

AZ ELSŐ BÁNAT. (lásd 359. l.)

LACZIKA HARISNYÁI. (lásd 362. l.)

TATÁR GYERMEKEK.

(Képpel a 356. l.)

ATATÁR nép harcziás, vad, és nagy csapatokban tanyázik Közép- és Nyugatázsia pusztá síkságain. Mai képünk egy csoport tatár gyermeket mutat, s ezekről láthatjátok, hogy a tatár gyermekek, kivált ruha dolgában, nem igen hasonlítanak hozzátok, kis olvasóim. Legnevezetesebb az, hogy a csizmát vagy cipőt nem igen szükséges portékának tartják s a tatár gyermek nem csak a bölcöben van mezitláb, hanem mezitláb nő is föl, a mit ti kis olvasóim, aligha szeretnétek. Hanem azért a tatár gyermekek mégis ritkábban hülnek meg, nem kapnak náthát, köhögést, mert nincsenek elkényeztetve.

JULISKA ÉS NYULACSKA.

(Képpel a 357. lapon.)

„No, most két kis babát tartok az ölemben,“ szólta a mama, egyik térdén a három éves Juliskát, a másikon egy fenér házi nyulacskát tartva.

„A bizony,“ szólta Gyurka, „és egészen egyformák is, mindkettő tiszta fehérben van.“

Julisnak tetszett az összehasonlítás és tovább fonta maga:

„Nyulacskának is van füle, nekem is,“ és megtapogatta, hogy van-e csakugyan füle.

„És a nyulacskának van két szeme.“

„Nekem is.“

„Meg egy szája“ —

„Nekem is.“

„Meg egy orra —“

„Nekem is.“

„No, ha olyan egyformák vagytok,“ szólta Gyurka, akkor hát Juliskát teszszük majd a nyulacska ketreczébe, a nyulacskát pedig Juliska ágyába.“

„Nem, nem, nem!“ sikított rémülten a kis leány és ilyen nagy mértékben már sehogysem tetszett neki a hasonlóság.

„Már pedig úgy kell lenni, mert egészen egyformák vagytok; a nyulacska is megeszi a káposztatorzsát, Juliska is,“ szólta a mama.

„Nem, nem! Soha sem eszem többé, csak ne jussak a ketreczbe!“ kiáltott Juliska.

Nem tették tehát a ketreczbe. Valjon megtartotta-e Juliska ígését? Ha elfeledte és megint evett káposztatorzsát, tudom, meg is volt büntetése, mert mindig fájt utána a gyomra.

LACZIKA HARISNYÁI.

(Képpel a 361. l.)

Laczi pajkos gyerek. Egész nap futkos, ugrál s csak késő este pihen meg. Nem csoda, hogy a czizmája nem tart egy esztendeig, de jóformán még egy hónapig sem. Hát még egy harisnya! Este, mikor lehuzza, lyuk van rajta elől-hátul, felül alul, úgy hogy lábujjai kényelmesen kinézhetnek az ablakon.

És reggelre mégis mindig egészen épek, jók a harisnyák; a legkisebb lyuk sincs rajtuk, mind benőtt — Laczi maga sem tudja, hogyan? Sokszor azt hitte, hogy valami tündér cseréli ki éjjel, pedig hát az egész boszorkányságot csak Tercsi-

ke, Laczi nővére végzi. Alig két évvel idősebb, de már olyan jó háziasszony, hogy jobb se' kell. Minden reggel tiszta harisnyát tesz Laczi ágyához, a lyukast pedig, mihelyt ki van mosva, meg foldja oly ügyesen, hogy akár ujnak is lehetne tartani.

Meg vagyok győződve, hogy Laczika, majd ha nagyobb lesz, hálás is leend nővére iránt azon sok gondért, melyet reá fordított.

HUSZÁROK.

(Képpel a 368. l.)

Huszár, huszár, fényes huszár!
Lelkesülten nézek rája.
Huszár, huszár, magyar huszár,
Te vagy isten katonája!

Mint a felhő, mint a szélvész
Mint nyargaló nyári vihar:
Olyan vagy, vitéz huszárom,
Olyan a huszár — a magyar!

Olyan lova mint a sárkány,
S mintha odanőtt vón' rája:
Ugy megüli a hős huszár,
Magyar isten katonája.

A hazáért, a királyért,
Rohan bele a csatába,
És az ellent, mint a répát,
Mind legyüri, mind levágja.

A dolmányát panyékára
A vállára akasztotta,
S a dolmány két ujja repül —
Vélnéd, hogy négy az ő karja.

És csakugyan egy szál huszár
Két ellennel vetekedik.
Karja mint a villám csapkod,
És száz halált oszt mindenik.

Hajrá huszár, hős huszárom,
Ne hagyd magad, bátran rája.
Hős vezéred után robogj
Hajrá, isten katonája!

ANGYALOK PÁRNÁJA.

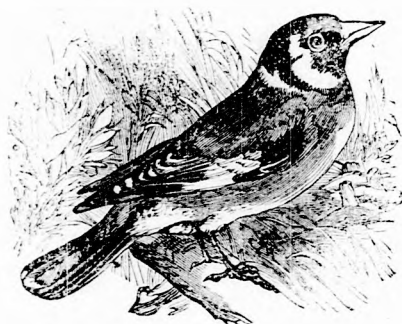
Mennyi pihe, fehér pihe!
Én istenem ugyan mi-e?
Levegőben tova s ide
Repked, szállong. Valljon mi-e?

Tán pillangó? Lepke? Kétlem.
Pillangó nem röpköd télen.
Avagy talán viráglevél?
Hisz virágot sem tűr a tél.

No, tudom már mi történe:
Hát baj esett fõnn az égbe,
Kis párnája kis angyalnak
Az éjszaka mind kiszakadt.

Mind kiszakadt, mind kifeslett
S ebbõl pihe-zivatar lett.
Hó-pillécske a pihéje —
Igy tartja a nép meséje.

PINTY ÚRFI.

Pinty urficska. szép jó napot!
Mért nem emeli meg szépen
Piros tarka kis fejében
Azt a czifra kis kalapot?

Hiszen bölcsen tudom, kérem
Hogy az oda nagyon nõve.
Jól tudom én, kis pintyõke
S mentségével be is érem.

Ne ugráljon ágról ágra!
Halljunk hát már egy szép nótát!
Ha kell, tartom én a kótát.
Jó lesz-é így kis madárka?

És virágzó lombok alatt,
A pintyõke kis torkából
A sok nóta szaporán foly
S dal után dalocska fakad.

Hogyan mozog piczi csõre,
Olyan vidám, olyan kedves
Cseveg, dalol, füttyöl repdes —
De hogy ejteném a törbe!

ÜDÜLÉS.

(Képpel a czimlapon.)

ÁLA neked, te jó isten!
Fõludult a kis beteg.
Halovány még, teste gyõnge
És a hangja reszketeg.

Ámde távol, messze távol
Van immáron a veszély.
Hiszen mosolyg s bár suttogva —
De hát mégis már beszél.

Enyhe szellõ lenge szárnya
Legyezgeti õt körül
És elszorult szive, keble
Im kitágul s megõrül.

És alig hogy kiszabadult —
Lelke is megszomjazott
„Olvass kedves jó testvérem!”
S a testvéрке olvasott.

„Felüdülõ tagjaimmal
A lelkem is felüdül:
Mert mint testem a tavasznak,
Kõnyvnek lelkem úgy õrül.”

A MEGHALT GYERMEK.

Tegnap rózsás arcu volt még
Tapsikolt és kaczagott,
Megrepdesett mint a madár —
S ma a kisdéd már — halott.

Ott fekszik — kis bölcsejében,
Tagja merev és hideg.
Csak az utolsó mósolyka
Szedres ajkán ott lebeg.

Fagyos, béna kis kezében
Illatoz két rózsaszál,
S mely elvitte nem rémalak —
Kis angyal volt, a halál.

„Jöszte gyermek, kis pajtásom
Viszlek az egekbe fel.
Majd ott játszól, tapsikolsz majd
Isten gyermekeivel.“

Gyötrelmében édes anyja
A földön visszamarad,
Kezeit úgy megtördeli
S a szíve majd meghasad.

„Virágszálam, maradj nálam
Én egyetlen gyermekem!...“
De ez angyal pajtásinál
Fönt van már az egekben.

A KIS GYULA LECZKÉJE.

— Irodalomtörténeti regé. —

AVIRÁGOK ma olyan szomjasak voltak. Egy csepp eső sem esett rájuk és mindnyájan oly szomoruaknak és resteknek látszottak, hogy nem is mondhatom. A hosszú, komoly lilium még hosszabb és komolyabb lett, a gyöngyvirág elfelejtett harangozni, és mert a virágok búsak voltak, búsak voltak a madárkák is és nem jutott eszükbe egy árva dalocska sem. A pillangók pedig hiába néztek körül egy harmatcsepp után, s búsan ültek le a virágokra, szárnyaikat kedvetlenül lecsüggesztvén. — Roppant szomoru társaság volt, az bizonyos!

Épen akkor jött haza a kis Gyula. Igazán jó fiú volt az a kis Gyula, úgy szerette a virágokat! Órákig el tudott mellettök ülni és piruló színes kelyhükbe belenézni; minden esetre jobban szerette, mint az iskolában lenni s a fejét sok olyanon törni, a mit a világerő sem tudott megérteni.

Az öreg hosszukabátos professor mindig azt mondta felőle, hogy nem lesz belőle semmi. De azt a professor nem értette, azt jobban tudták a virágok s azok azt mondták felőle, hogy de bizony lesz belőle valami, még pedig valami jó; s úgy gondol-

koztak a madarak, a bogarak és a pillangók is, s azok tán csak többet értenek hozzá, mint egy vén hosszukabátos professor. Persze, lepkeészjárás!

Amidőn tehát haza ért a kis Gyula, nem tudta: megöntözze-e a virágokat vagy a leczkét tanulja-e meg? „Öntözd meg a virágokat!“ susogott fülébe a szellő; „öntözd meg!“ intettek fölötte a vén hársfa lombjai; „öntözd meg!“ sipogott a kis ökörszem, és a kis Gyula ledobta a könyveket szobája egyik zugába, és a virágok öntözéséhez fogott.

És lassanként minden virág föl-emelte ismét fejcskékjét, üde, csillogó kehelylyel, a pillangók ismét neki-vidámultak s édes mézet szívtak belőlük, s Gyula csak öntözte, csak öntözte őket, míg bele nem fáradt.

De a mig ők örültek, s megfrissült kelyheiket vígan bölíntgaták, addig a szegény Gyula szobájában vakarta a fejét. Az irodalom történetére gondolt, melyet majd holnap nem fog tudni, s eszébe jutott a vén professor legnagyobb haragjában, a midőn Cicerót szokta idézni és már erre a névre is a hideg kezdé borzongatni Gyula hátát.

De már most nem lehetett a dolgon segíteni, mindenki aludt már a háznál. Gyulának nem volt gyertyája, s le kellett feküdnie azzal a roppant gonddal szívében — s szerencsésen el is aludt vele.

De nemesak Gyula gondolt a leczkéjére, künn a virágoknál is arról

folyt a be
hogy a sz
napi leczk
gok erre
tudták, ho
s azonkiv
mondást is
tanulnia.

„Ezt
dák a virá

És pie
az alvó G
irodalomtö
feküdt, és
Gyula lec
mit mond
volt, hogy
jastak bele
ezen keller
lebegtek G
gyültek és

Alig
öreg, hossz
ágya melle
hosszu vol
egész ágy
mondá a p
megfogta k
dön feküdt
kedni. S fö
a felhők, c
kott utakn
lebb értek
Gyula, hog
rajzában ol
szép illato
ringatta f
hogy a cs
földrajz sz

folyt a beszéd. A szellő elbeszélte, hogy a szegény fiu nem tud a holnapi leczkéjéből semmit, és a virágok erre nagyon megijedtek, mert tudták, hogy akkor nem kap ebédet s azonkívül még tizenkét latin közmondást is kell könyv nélkül meg tanulnia.

„Ezt meg nem engedjük,“ mon dák a virágok.

És piczi szellemkéik beszálltak az alvó Gyula szobájába, ráültek az irodalomtörténetre, mely az ász talon feküdt, és a könyv elbeszélte nekik Gyula leczkét szóról szóra; az a mit mondott azonban olyan száraz volt, hogy a virágok újra megszo m j a z t a k b e l e ; ő k p e r s z e n e m t ö r ö d t e k e z e n k e l l e m e t l e n s é g g e l , h a n e m o d a l e b e g t e k G y u l a á g y á h o z , f ü l e k ö r é g y ü l t e k é s s u t t o g n i k e z d e t t e k .

Alig hogy Gyula elaludt: az öreg, hosszukabátos professort látta ágya mellett állni, és kabátja olyan hosszú volt, hogy a szoba ajtajától egész ágyáig ért. „Servus amice!“ mon dá a p r o f e s s o r é s G y u l a f e l k e l t , m e g f o g t a k a b á t j a s z é l é t , m e l y a f ö l d ö n f e k ü d t , s e k k o r f ö l k e z d e t t e m e l k e d n i . S f ö l e b b , m i n d f ö l e b b l e b e g t e k a f e l h ő k , c s u p a f e h é r k ö v e k k e l k i r a k o t t u t a k n a k l á t s z o t t a k s m i n d k ö z e l e b b é r t e k a z é g h e z . E k k o r é s z r e v e v é G y u l a , h o g y a z é g , n e m m i n t f ö l d r a j z á b a n o l v a s t a , c s u p a l e v e g ő : h a n e m s z é p i l l a t o s r é t , h u l l á m z ó , s z e l l ő r i n g a t t a f ü v e l ; t o v á b b á é s z r e v e v é h o g y a c s i l l a g o k s e m a z e m l i t e t t f ö l d r a j z s z e r i n t , v i l á g o k , h a n e m

a legfényesebb, legragyogóbb virá g o k , s z i v á r v á n y s z i n ű k e l y h e k k e l .

„Botanizáljunk amice!“ mon dá a p r o f e s s o r , s m e g á l l t a k e g y v i r á g e l ő t t .

Nagy, pompás liliomalaku virág volt, élénk színű kehelylyel, s Gyula benézett a kehelybe, melyben har matgyöngy csillogott s melyben mint tükörben vonult el kép kép után. Fényes seregek rontottak egymásra, ércsisakjaik csillogtak a napfényben, kardok csattogása, harci riadalom hangzott ki a kehelyből, és a seregek fölött szöghaju istennők álltak sujtolva és ihletve. Majd két hős küzdött egymással hosszan, fáradatlanul; s hogy az egyik elesett, haláldalok zengtek az elhalt hős felett. A nap leragyogott egy pompás város magas falaira, melyeken egy csodaszép nő állt, zilált hajjal, kulcsolt kezekkel; s körülötte lángok csaptak fel az égig, s a pompás falak összeomlattak a nő felett s a romok tetejében Bellona a harcz istennője fékezte harci paripáját. „Hogy hívják ezt a virágot?“ kérde Gyula. „Homér,“ susogott a vén professor, s tovább mentek.

Megálltak egy fa előtt. Ágai szivárványok voltak s rajtuk apró okos arcú, csillagó szemű manók ugrándoztak fel s alá, majd szép, angyszép nők hintázták magukat rajtuk s fehér köntöseik fénylettek a sötét lomb között.

(Vége következik.)

HUSZÁROK. (lásd 363. 1.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡

SAB